

дяволи. Въ плѣнъ никого не взимали, а всякого безъ разлика съ байонетигѣ пробждали или съ ягаганитѣ съсичали и на повечето отъ раненигѣ, главигѣ отрезвали. Болни, жени, дѣца, старци и всячко що дишаше животь, безъ милость убивали или въ пламъцитѣ на горящитѣ кѣши, хвъргали. Башибозуцитѣ които дошли съ Сюлейманъ паша изъ Албания, върлувахъ и бѣснеехъ по сграшно отъ самитѣ дяволи; тѣ убивахъ безъ ни най-малка причина всякого, само и само да наситятъ своята сграсъ. Офицеритѣ — ако би могло само да се употрѣби това название за албанскитѣ или другитѣ нередовни войски на падишахъ, бѣхъ изгубили всяка власть надъ побѣсенелитѣ и преспойно гледаха до гдѣго сами се наситятъ. Сждбата на Мах-дебурга въ врѣме на 30-годишната война, не е била толкозь ужасна, колкого тѣзи, които е испитала Ст. Загора.“

Ако Юлий Виккедъ, който е билъ свидѣтель-очевидецъ на всичко онова което сж вършили турцитѣ, не бѣше единъ отъ заклѣгитѣ врагове на Руссия, той навѣрно щѣше да пише, че турцитѣ сж карали моми и жени, голи хорѣ да имъ играятъ; че много момичета отъ изнасилвания сж умирали; че трудни жени сж распаряни и рожбата отъ утробата имъ е вадена; че живи хора въ кладенци сж хвъргани; нѣкои сж просиграни на земята съ вързани ржцѣ и крака, а на гърдитѣ имъ огнь палили и кафе си варили; онѣзи които не давали или нѣмали пари, на вратѣтъ имъ горѣщо желѣзо полагали; имало е хора, на които най-първо прѣститѣ отрѣзвали, послѣ носѣтъ, ушитѣ и другитѣ части догдѣго издхвали; на убити мъже и жени членовѣтъ рѣзали и за поругание въ устата имъ ги туряли; нѣкои на ржженъ прекарвали и на огъня като чевирме ги пекли; други, на дървета распинжли и съ гвоздеи както Христа ги заковавали, а пакъ най-послѣ никой не трѣбва да се удивлява, ако кажемъ, че и живи хора, като овце сж драни, а кожитѣ имъ съ слама пълнени и по дърветата прикачвани.

Всичко това, което казваме, отъ никого не може да бжде опровергано, защото фактитѣ се помнятъ и потомството нѣма да ги забрави.

Нѣкои измежду турцитѣ, както и еврейтѣ въ Ст. Загора, обвиняватъ българетѣ, че тѣ предизвикали, щото, турцитѣ да отидхтъ до такива крайности. Единитѣ и другитѣ, разумѣва се, така трѣбва да говорхтъ и тѣ не сж за осжждане, нъ за осжждане сж онѣзи единици изъ между нашия народъ, които